

การอ่าน

การอ่าน อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยขึ้น เพราะผู้เขียนมักจะเขียนตามเสียงอ่าน **สาเหตุ**ของข้อผิดพลาดเรื่องการอ่านนี้¹ **อาจแบ่ง** ออกได้เป็น 5 ประเภทคือ

- 1. ~~การอ่านตามความนิยม~~
- 2. การอ่านตามอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่เ็นพยางค์ใกล้เคียงกัน
- 3. การอ่านคำควบกล้ำ
- 4. การอ่านคำสมาส
- 5. การอ่านคำที่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา

1.1 การอ่านตามความนิยม

คำบางคำมีผู้นิยมอ่านผิดไปจากกฎเกณฑ์ที่ถูกต้อง เวลาเขียนก็จะเขียนตามทีอ่าน ้วยจึงทำให้เขียนผิด

ตัวอย่างเช่น

กำเนิด นิสิตเขียน กำเหนิด เพราะอ่านว่า กำ-เหนิด ตามความนิยม แต่ที่ถูกต้องควรอ่านว่า กำ-เนิด ตามข้อยกเว้นในหลักคำแผลง²

¹ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการอ่าน ได้แก่ข้อผิดพลาดบางข้อในบทที่ 4

²พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย (พระนคร : 2514) หน้า 58.

๒.๖๖ การอ่านตามอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ใ้ในพยางค์ใกล้เคียงกัน

พยางค์ที่อยู่ใกล้เคียงกัน มักจะมีอิทธิพลต่อกันในเรื่องการอ่าน ไม่มากนักน้อย เพราะในขณะที่เราออกเสียงพยางค์หนึ่ง และจะออกเสียงอีกพยางค์หนึ่ง อวัยวะในการออกเสียง โดยเฉพาะลิ้น อาจจะเปลี่ยนแปลงไม่ทัน อาจจะอยู่ในตำแหน่งที่ออกเสียงพยางค์หน้า หรือเราอาจจะเตรียมออกเสียงพยางค์หลังเร็วไปหน่อย อิทธิพลของเสียงบางส่วนในพยางค์นั้นๆ ก็อาจจะไปปรากฏในพยางค์ที่อยู่ใกล้เคียงกันได้

ตัวอย่างเช่น

พิธีรีตอง นิสิตเขียน พิธีรีตรอง เพราะเวลาอ่าน มักจะอ่านว่า ตรอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะอิทธิพลของตัว ร ที่อยู่ใ้ในพยางค์ข้างหน้า

ครูรูน นิสิตเขียน ครูกรูน เพราะมักจะอ่านว่า ครู- เนื่องจากอิทธิพลของตัว ร ในพยางค์หลัง

เปรียบปาน นิสิตเขียน เปรียบปราน เพราะมักจะอ่านว่า ปราน เนื่องจากอิทธิพลของตัว ร ในพยางค์หน้า

๒.๖๗ การอ่านคำควบกล้ำ

คำที่ควบกล้ำ ร ล นิสิตไม่ได้ออกเสียง ร ล หรือออก ล เป็น ร ร เป็น ล จึงทำให้เขียนผิด

ตัวอย่างเช่น - ไม่ออกเสียง ร ล

<u>ครำ</u> ครวญ	นิสิตเขียน	<u>ควำ</u> ครวญ
<u>ปรำ</u> รณนา	"	<u>ปำ</u> รณนา
คร <u>อบ</u> ค <u>ุด</u> ม	"	คร <u>อบ</u> ค <u>ุด</u> ม
ป <u>ก</u> ค <u>ุด</u> ม	"	ป <u>ก</u> ค <u>ุด</u> ม
<u>ข</u> ล <u>ด</u>	"	<u>ข</u> ล <u>ด</u>
<u>ก</u> ล <u>บ</u>	"	<u>ก</u> ล <u>บ</u>

ตัวอย่าง - ออกเสียง ล เป็น ร

โพลน นิสิตเขียน โพรน

ตัวอย่าง - ออกเสียง ร เป็น ล

ครีนๆ นิสิตเขียน คลื่นๆ

4. การอ่านคำสมาส

คำสมาสจะออกเสียงสระต่อเนื่องกัน ระหว่างคำที่นำมาสมาสกัน ถ้าเป็นเสียงสระ อะ ไม่ต้องมีวิสรรชนีย์กำกับ นิสิตเขียนตามเสียงอ่านโดยไม่สังเกตว่าเป็นคำสมาสหรือไม่ จึงประวิสรรชนีย์เข้าไป

ตัวอย่าง เช่น

กาลเทศะ	อ่านว่า	กา-ละ-เท-สะ	นิสิตจึงเขียนเป็น	กาละเทศะ
ภารกิจ	"	พา-ระ-กิด	"	ภาระกิจ
สถานการณ	"	สะ-ถา-นะ-กาน	"	สถานะการณ

5. การอ่านคำที่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา

คำที่ประวิสรรชนีย์ แต่ออกเสียง อะ ไม่เต็มมาตรา คือ ออกเสียงไม่เต็มที่ เนื่องจากเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก* ให้อ่านนิสิตเขียนโดยไม่ประวิสรรชนีย์

ตัวอย่าง เช่น

เจ็ <u>ระ</u> ไน	นิสิตเขียน	เจ็ <u>ร</u> ไน	เพราะเราลงเสียงหนักที่พยางค์หน้า และพยางค์ท้าย
<u>ทะ</u> นง	"	<u>ท</u> นง	เพราะเราลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย
<u>ช</u> งัก	"	<u>ช</u> งัก	เพราะเราลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย
<u>ฉ</u> นั้น	"	<u>ฉ</u> นั้น	เพราะเราลงเสียงหนักที่พยางค์ท้าย

* unstressed